

Distensió, quina distensió?

written by Pau Miserachs | 11 de gener de 2020

És sorprenent l'editorial de *La Vanguardia* del 10 de gener de 2020 que parla de distensió i voluntat d'arreglar el conflicte polític a Catalunya.

En primer lloc, resulta que no hi ha distensió perquè les espases segueixen en alt per part de l'Estat espanyol amb les seves mesures repressives i aconseguint que el Parlament Europeu desvesteixi Oriol Junqueras d'eurodiputat.

El dia 9 de gener, Sánchez li deia al president Torra de reunir-se i ara resulta que Joaquim Torra ja no és president segons l'Estat espanyol, per decisió de l'administració espanyola formada per representants polítics.

Sabia Sánchez que Torra anava a ser inhabilitat? Molt poc va durar l'alegria al Palau de la Generalitat després de la trucada del president acabat d'investir. Tot ha anat a l'inrevés, i de quina manera, amb el silenci del nou president del govern de l'Estat i del mateix Miquel Iceta.

Es queixen que Torra desqualificava la democràcia espanyola. Després del que estem veient, no n'hi ha per menys. Quina ha estat la raó dels silencis de Josep Borrell ara situat a la Comissió Europea? En quines contradiccions estem entrant tots plegats? Semblava que anàvem a avançar en l'establiment de diàleg a la cerca d'un pacte de futur que, per Catalunya, suposa l'exercici de l'autodeterminació. O convenia eliminar com abans millor al president Joaquim Torra per veure si així això de l'autodeterminació queda esborrat?

La taula de negociació no tindrà a Joaquim Torra representant la Generalitat per haver estat destituït com a diputat i com a president, excepte que la justícia espanyola rectifiqui les actuals resolucions emeses. La gran pregunta és si hi haurà o no canvi de règim i en quines condicions, ja que recordem les

del 78.

Aquesta situació rebenta l'esforç d'ERC per obrir el diàleg prioritzant els interessos de país. La repressió i les interferències en la política catalana acumulen més danys i trencament d'esperança si no es prenen mesures urgents d'acabament de la repressió.

La repressió permanent que ara colpeja la política i les institucions catalanes, situació a la qual hem d'afegir les noves amenaces de les ultradretes espanyolistes, multiplica el problema i desencadena una nova crisi, i que converteix la política en un femer il·lògic.

Si el que es busca és entretenir la bona fe dels catalans trencant les esperances de solucions negociades mentre es va destruint la capacitat institucional catalana i la vida política, ja no caldrà seguir parlant de transició, sinó de ruptura urgent amb un règim caduc que és el que apareix darrere la repressió que els socialistes no són capaços d'aturar.

Ens havien fet creure en la fantasia de Junqueras entrant al Parlament europeu el dilluns 13. Però el criteri judicial espanyol li ha tornat a tancar la porta, ha desfet la màgia de l'esperança i ha desacreditat l'acció salvífica d'ERC de presentar Junqueras com a candidat a eurodiputat a les darreres eleccions europees.

La intransigència, l'estricta compliment de les lleis penals i l'eliminació de l'equitat trenquen de nou els ponts provisionals que Sánchez i Torra, gràcies a la valentia i sacrifici d'ERC, començaven a establir per parlar de la crisi que afecta a tots, catalans i espanyols. Eliminar Torra com a contra opinant no resol res, ans al contrari, agreuja la situació.